

Spolupachatel podvodu musí si býti vědom toho, že druhý spolupachatel (ostatní spolupachatelé) jsou oním úmyslem vedeni, a musí jim při jejich lstivé činnosti pomáhati, jsa veden tímž úmyslem.

(Rozh. ze dne 15. května 1929, Zm I 82/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmatečným stížnostem obžalovaných do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 8. listopadu 1928, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 203 tr. zák., pokud čelily proti výrokům odsuzujícím stěžovatele pro podvody uvedené ve výroku rozsudečném pod čís. 1—11, zrušil napadený rozsudek jako zmatečný v odsuzující části ohledně Antonína Š-a úplně, ohledně Františka J-y jen ohledně případů čís. 1—11 a ohledně obou stěžovatelů ve výroci o trestu a ve výroci s tím souvisejících. Jinak zmateční stížnost zamítl. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

důvodech:

Ke skutkové podstatě podvodu se po subjektivní stránce vyžaduje, by pachatel již při lstivém předstírání nebo jednání podle § 197 tr. zák. nebo při činech v §§ 199 a 201 tr. zák. uvedených, lstivému předstírání neb jednání na roveň postavených, byl veden konečným úmyslem způsobiti někomu škodu na majetku nebo jiných právech, by jednal v předem pojatém úmyslu poškozovacím. Pohnutka je lhostejná a není třeba — ač tomu tak obyčejně bývá — by pachatel byl veden úmyslem způsobením škody osobě třetí sobě nějaký zisk zaopatřiti. Spolupachatel při podvodu musí při své spolučinnosti u vědomém spolupůsobení s jiným býti veden rovněž úmyslem poškozovacím; on si musí býti vědom, že druhý spolupachatel nebo ostatní spolupachatelé jsou tímto úmyslem vedeni a musí jim, veden jsa tímž úmyslem, při jejich lstivé činnosti pomáhati. Výslovného dorozumění se, předchozí zvláštní úmluvy ke spolupachatelství netřeba, stačí k němu třeba nahodilé, avšak tímž úmyslem vedené vědomé spolupůsobení s ostatními spolupachately; ovšem při podvodu pro složitost skutkové podstaty taková úmluva obyčejně činem předchází.

Čís. 3487.

Srážka automobilu s motocyklistou.

Zákaz větší rychlosti než 15 km v uzavřených místech nerozeznává mezi dny svátečními a všedními, mezi čilejší a slabší frekvencí na ulici. Při kromobyčejné živosti pouličního ruchu nebo při velkém nahromadění se lidu jest nepřipustnou již rychlost větší 6 km.

K otázce příčinné souvislosti podle §§ 134, 335 tr. zák.

Okolnost, že poraněný odmítl amputaci k záchraně života nutnou, nepřerušuje příčinnou souvislost mezi zaviněním pachatelovým a smrtí poraněného.

(Rozh. ze dne 15. května 1929, Zm II 62/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 9. ledna 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák. mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po stránce objektivní jest — kromě příčinné souvislosti smrti Inž. R-a se srážkou, přesněji s poraněním, které ze srážky vzešlo — rozsudkem zjištěno; 1. že se úraz stal tím způsobem, že autobus řízený obžalovaným při jízdě po O-cké silnici směrem k B. vrazil do motocyklisty zahýbajícího do O-cké ulice z ulice T-ní směrem k S.; 2. že motocyklista zahýbal z levé strany T-í ulice na levou stranu O-cké velkým obloukem; 3. že obžalovaný jel rychlostí asi 25 km za hodinu; 4. že příčinou srážky byla volba nepřiměřené rychlosti (obžalovaným), a že obžalovaný mohl nehodě zabrániti volbou přiměřené rychlosti.

Zákonným provedením důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 9 a) tr. ř. jest jediné námitka, že není bezpečného podkladu pro »rozsudkové zjištění«, že rychlost vozu stěžovatelova byla za daných okolností nepřipustnou, uváží-li se, že osudného dne byl den sváteční a ulice byla liduprázdná. Námitka neobstojí. Zákaz větší rychlosti než 15 km v uzavřených místech — který má svůj důvod v nebezpečí náhlého objevení se překážek z domů nebo chodníků — nerozeznává mezi dny svátečními a všedními nebo mezi čilejší a slabší frekvencí na ulici; při kroměobvyčejné živosti pouličního ruchu nebo při velkém nahromadění se lidu jest naopak podle dalšího ustanovení téhož § 46 min. nařízení čís. 81 ř. zák. na rok 1910 nepřipustnou již rychlost větší než 6 km za hodinu. Určení rychlostí slovy »asi 25 km za hodinu« (znalcem a rozsudkem) jest arciť poněkud nepřesné. Než přesnější zjištění nebylo podle výsledků hlavního přelíčení možné a nebylo ho ani třeba, ježto slovo »asi« připouští jen nepatrné úchytky v tom neb onom směru, takže i rychlost jízdy uvedeným způsobem určená přičila se zřejmě zákazu větší rychlosti než 15 km v uzavřených místech a tím více zákazu větší rychlosti než 6 km na křižovatkách, o jakou šlo v místě srážky, protože tam ústí T-í ulice do O-cké, což bylo stěžovateli podle vlastního doznání známo.

Stěžovatel navrhl výslech znalců-lékařů o tom, zda bylo by bývalo zabráněno smrti Ing. R-a, kdyby byl při opětném příchodu do nemocnice šel na oddělení, kde byl původně léčen, hlavně však kdyby byl zavčas přivolil k amputaci, která mu byla v nemocnici důrazně doporučována za současného upozornění na jinak hrozící nebezpečí smrti. Lze ponechat stranou, že se stížnost touto úpravou průvodní věty odchyluje od směrodatných záznamů zápisu o hlavním přelíčení. Neboť závěru, že smrt R-ova byla v příčině souvislosti s poraněním, které mu vzešlo ze srážky obžalovaným zaviněné, nebránilo by ani zjištění, proti němuž prý návrh směřoval. Podle zásady, stanovené v § 134 tr. zák. pro přičítání úmyslného, a platné obdobně podle § 335 tr. zák. i pro přičítání nedbalého usmrcení, jest arciť příčinná souvislost mezi jedním pachatelovým a smrtí osoby jednáním tím dotčené přerušena, pře-

sněji příčinná souvislost ta není dána a nelze pachateli smrtelný výsledek přiřítati, nastala-li smrt jen následkem vedlejších příčin, nahodile (totiž ze stanoviska pachatele nahodile) se přihodivších, k nimž nezavdalo podnět samotné jednání pachatelovo, zejména činem předsevzatým osobou od pachatele různou, po případě osobou dotčenou jednáním pachatelovým úmyslně, neboli za účelem, by nastal, neb alespoň u vědomí, že pak nastane výsledek smrtelný. Než by čin osoby od pachatele různé měl takový význam pro posouzení příčinné souvislosti, jest nezbytně třeba, by čin ten (po případě opomenutí) byl příčinou neb alespoň jednou z několika příčin smrti tak, že příčinný vývoj událostí, k němuž zavdalo podnět jednání pachatelovo, byl by se bral bez něho jiným směrem anebo by byl končil před onou metou (účinkem smrtelným). Té povahy skutečnost návrhem tvrzená — odmítnutí amputace k záchraně života nutné — nemá. Směr k později nastalé smrti poraněného inž. R-a mělo — pro náhodou přistoupivší infekci rány a nastavší tím otravu krve, která jde, což stížnost nepopírá, k tíži stěžovatelově — již samo poranění stěžovatelem nedbale způsobené. Skutečnost, že nebyla amputována noha, ještě než se z ní otrava krve rozšířila do ostatního těla — nedala příčinnému vývoji událostí směr, kterého se mu nedostávalo, a neprodlužovala jej přes metu, před níž by se byl jinak zastavil, nýbrž nebránila jen působivosti příčiny již ženoucí vývoj událostí až přímo k smrti poraněného. Ani zjištění, že by byl včasnou operací zachován život inž. R-a a že byla jím odmítnuta přes poukaz na jinak hrozící nebezpečí smrti, nebylo by tedy bránilo závěru, že ze souzeného skutku nastala smrt člověka, a kvalifikaci skutku jako přečinu; nejde ve skutečnostech těch o okolnost způsobitou k obhajobě obžalovaného.

Čís. 3488.

Podvod, nastoupil-li kdo trest za jiného, aby byl zaopatřen přes zimu.

(Rozh. ze dne 16. května 1929, Zm I 104/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. prosince 1918, jímž byly obžalované, byvše obžalovány pro zločin podvodu podle §§ 197, 200 tr. zák., pokud se týče pro spoluvinu na zločinu podvodu podle §§ 5, 197, 200 tr. zák., uznány vinnými přestupkem Františka S-ová přestupkem podvodu podle §§ 197, 461 tr. zák. a Julie T-ová spoluvinou na přestupku podvodu podle §§ 5, 197, 461 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a věc odkázal na příslušný okresní soud v Hradci Králové k dalšímu projednání a rozhodnutí.

Důvody:

Rozsudek, reprodukuje zodpovídání se obžalované Františky S-ové, uvádí sice její údaj, že nastoupením trestu za Julii T-ovou chtěla být